

TANEC NA ĽADE

„V poslednej dobe sa mi nedarí a do toho začalo aj mrznúť,“ zvesila hlavu srnka. „Ach, vrabec, keby si len vedel, akú mám smolu a čo všetko musím postíhať. Vám, vtákom, je ľahko. Máte krídla, ľahko sa premiestnite, kam len chcete!“ „Všetko má svoje výhody aj nevýhody,“ začvirikal vrabec. „Ak chceš, pochváľ sa so svojimi starosťami!“ „Myslíš, že si na to pripravený? Dopredu ťa upozorňujem, že to nebude ľahké počúvanie.“ Vrabec sa usadil, nastražil svoje neviditeľné uši a počúval.

„Začalo sa to raňajkami. Včera som si nechala na lúke pás chutnej trávy. Keď som sa tam dnes vrátila, všetko bolo vyhrabané a požraté až do posledného koriienka. Hladná som sa pobrala teda k jazierku, lenže to v noci zamrzlo,“ s hlbokým nádychom prevrátila očami. „Čože? Jazero zamrzlo?“ vykrikol z kríku zajac. „To je výborná správa. Bežím rovno za lišiakom. Budeme sa šmýkať! Poďte tiež!“

Srnku hlučný zajac tak prekvapil, že aj zabudla na príbeh, ktorý rozprávala vrabcovi. Okrem toho začala škriekať aj sojka: „Pamätám si ešte príliš dobre na príhodu s mačkou, ktorú sme zachraňovali z ľadovej vody, keď sa pod ňou prelomil ľad. Nie, ďakujem, budem len krúžiť nad vami a dávať pozor.“ „Sojka má pravdu! Jazero zamrzlo len teraz. Počkaj aspoň pár dní, aby ľad dosiahol bezpečnú hrúbku,“ kričala srnka na rozbehnutého zajaca. „Ten len mávol labkou a trielil za lišiakom. Medzičasom odletel aj vrabec. Z toľkého hluku ho totiž rozbolela hlava.“

„Tancovanie na ľade môže byť krásne,“ pomyslela si srnka kráčajúc k jazierku. „Nacvičím si úžasnú zostavu a do toho mi budú čvirikať vrabce. Budem tancovať len tak pre seba. A na záver by som sa zatočila, pričom by vznikla nádherná pirueta. To bude také dokonalé.“

Pri jazierku sa zhákli asi všetci, ktorí v zime nespia. Niektorí sa šmýkali, iní sa naháňali. Sojka nad nimi krúžila a dôležito škriekala: „Zatiaľ nevidím žiadnu puklinu. Môžete pokračovať.“ Srnka si na brehu skúšala svoj ľadový tanček. Niekoľkokrát vyskočila do výšky, ale urobiť otočku na kopýtku bolo nad jej sily. Zrazu k nej pribehla kamarátka veverička: „Prečo nie si s nami na ľade?“ „Nacvičujem si tanček, ešte mi chýba pár prvkov a bude to.“ „Ale prosím ťa, netreba toľko nácviku, ukáž nám, čo máš pripravené!“ Chytila kamarátku a ťahala ju smerom k ľadovej ploche. Keď sa priblížili, vykrikla: „Krasokorčuľarske vystúpenie onedlho začína! Nájdite si pohodlné miesto na sledovanie!“

Srnka sa zľakla, nemyslela si, že bude vystupovať takto zhurta a jednotlivé tanečné prvky si chcela postupne premyslieť i natrénovať. Lenže všetky zvieratká odrazu sedeli na brehu na vyvrátenom dube a povzbudzovali ju, aby začala s predstavením. „Nie sú tu ani vrabce, ktoré by mi čvirikali do rytmu,“ pošepkala veveričke. No tá jej pohotovo odpovedala: „Nevadí, budeme ti tlieskať. A hneď začala roztlieskavať dav.“

Srnka sa teda uklonila obecenstvu, rozbehla sa a vyskočila do vzduchu. No kopýtko sa jej pošmykli a odrazu sa našla ležať na tvrdom ľade. Kamaráti sa zhákli okolo nej: „Nestalo sa ti nič? Si v poriadku?“ Srnka sa rýchlo pozviechala, skúsila pohýbať labkami a pocítila bolesť. S ťažkosťami sa postavila a pomaly odkráčala. „Urobila som chybu,“ povedala si zahanbene. „Nielenže som sa udrela, ale ešte aj budem musieť chodiť najbližšie dni po húštinách, aby som sa s nikým nestrela.“

Keď sa pri srnke objavil Stromáčik, ani ho nenechala prehovoriť: „Nič poučné mi nehovor. Urobila som veľkú chybu a teraz rýchlo potrebujem zmiznúť.“ Lesný duch ju pohladil po chrbte: „Iba ti chcem povedať, že s chybami sa môžeme aj skamarátiť.“ „To sa ti ľahko povie. Od rána mám smolu,“ otočila sa k nemu trochu nahnevane. „Ak budeš robiť iba to, čo máš natrénované a odskúšané, že funguje, nedostaneš sa ďalej, nespoznáš nič nové. Niekedy chyby boľia, no naučia nás to, čo potrebujeme. Zamysli sa nad tým, čo môžeš z dnešného predstavenia využiť.“ Srnka zostala ticho.

„Nechala som sa strhnúť atmosférou,“ ozvala sa veвериčka spomedzi vetvičiek na strome, v ktorých sa schovávala. „Mala som sa ťa najprv spýtať, či máš záujem vystupovať pred obecenstvom. Nedala som ti v podstate šancu rozhodnúť sa. Budem sa snažiť byť ohľadupľnejšia. Ak by som na to v budúcnosti zabudla, srnka, pripomeň mi, prosím, tento zážitok.“

„Ja som sa mohla opýtať rýb, aká je hrúbka ľadu. Ušetrila by som si lietanie nad jazerom,“ pridala sa sojka. A nebol by to zajac, keby nechcel prispieť svojim pohľadom na vec: „Keď som začínal s korčuľovaním, bol som samá modrina. Potom mi lišiak poradil, aby som si vyrobil machové chrániče. Nech tie tvrdé pristátia na ľade nie sú také bolestivé. Aj vďaka nim som teraz profesionál. Pozrite!“ Zajac sa rozbehol a chcel potvrdiť svoje slová saltom, no vznikol z toho iba neobratný kotrmelec. „To nebola chyba, takto to má vyzerať!“ snažil sa zachrániť situáciu, no sám neudržal smiech, ktorý sa postupne širil celým lesom – nelesom. A keď začali čvirikať vrabce, srnka sa ľadne začala hýbať do rytmu. Len tak sama pre seba.